

JAZZ

Zpravodaj České jazzové společnosti
2

Top Jazz • Sv. Košvanec • Letní dílna

NAKLADATELSTVÍ
CUBE CZ SRO. (ČESKÁ REPUBLIKA)

SPOLEČNĚ
S METIER SOUND AND VISION LTD.
(VELKÁ BRITÁNIE)

UVÁDÍ PRVNÍ
TŘI CD DESKY NOVÉ EDICE

PRAGUE JAZZ

Prodejna:

ŠIROKÝ DVŮR
LORETÁNSKÉ NÁM. 4 • PRAHA I - HRADČANY
TEL.: 02 - 20 51 54 03
WWW.SDMUSIC.CZ

Zásilková služba:

CUBE CZ SRO.
DR. MILADY HORÁKOVÉ 5 • 460 01 LIBEREC
TEL.: 048 61 11 101, 048 61 11 102
WWW.CUBE.CZ/JAZZ

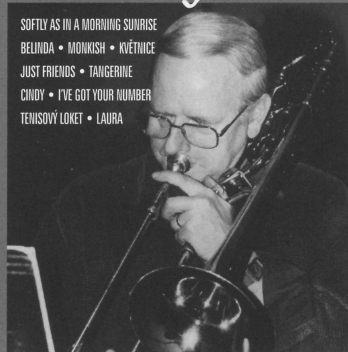

Košvanec
AND
FRIENDS

PRAGUE jazz

SOFTLY AS IN A MORNING SUNRISE
BELINDA • MONKISH • KVĚTICE
JUST FRIENDS • TANGERINE
CINDY • I'VE GOT YOUR NUMBER
TEHUSOVÝ LOKET • LAURA

Košvanec
Dr. Eckert
Korínek
Zbořil

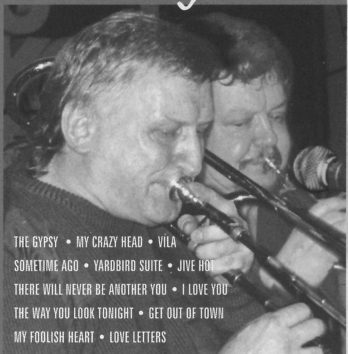
"...konečně první sólovka Sváti Košvance."

FRESH
UNCLES

PRAGUE jazz

Pavelka
Husička
Švábenský
Korínek
Smažik

THE GYPSY • MY CRAZY HEAD • VILA
SOMETIME AGO • YARBIRD SUITE • JIVE HOT
THERE WILL NEVER BE ANOTHER YOU • I LOVE YOU
THE WAY YOU LOOK TONIGHT • GET OUT OF TOWN
MY FOOLISH HEART • LOVE LETTERS

"...stále svěží. Strýci po více než pětadvaceti letech."

SPRING
ROLLS
QUARTET

PRAGUE jazz

GROOVY BLUES • TILL THERE WAS YOU • CRAZEOLLOGY
SPRING ROLLS • WILD EGGS • STELLA IN STARLIGHT
LOVE IS HERE TO STAY • JSEM TVŮJ • CHOCOLATE SUN

Karel Růžička jr.
Gabriel Jonáš
Robert Balzar
Pavel Buddy Zbořil

"...známé tváře + nový kvartet = jazzový nářez."

OBSAH:

1. Úvodník	str.	1
2. Legenda zvaná Village Vanguard	str.	2-3
3. Anketa „TOP JAZZ '98“	str.	4
4. Náš rozhovor	str.	5-9
5. Instrumentárna	str.	10
6. Blindfold test	str.	11-14
7. Jazzový kvíz	str.	15-16
8. Typy od mistra – Buddy Rich radí bubeníkům	str.	18-19
9. Letní jazzová dílna	str.	20-23
10. Z vašich dopisů	str.	24-26
- odpovědi na anketní otázku – „Proč hraji (poslouchám) jazz		
11. Ostatní	str.	27-28

Úvodem

Je mi velkým potěšením, milí jazzoví přátelé, představit Vám druhé číslo našeho časopisu JAM. Přiznávám se, že když jsme začali uvažovat o vydávání podobného periodika, cítil jsem, že stojíme před hodně těžkým úkolem. Naše zkušenosti s podobnou činností byly - až na některé členy výboru - nevalné a ani nebylo jasné, jestli na to vůbec budeme mít prostředky. Na druhou stranu jsme věděli, že bez zpravodaje se jen těžko podaří dosáhnout jednoho z cílů, jež si výbor klade - zvýšit informovanost - tedy zajišťovat jakýsi informační servis pro své členy. Do jaké míry se nám to zatím daří, musíte posoudit Vy. Chtěl bych poděkovat všem těm, bez jejichž nadšení a nezištnosti by se nám vydávání JAMu jen těžko dařilo.

Tedy, léto je za námi. V prvním čísle jsme Vás informovali o našich stavebních a malířských aktivitách v kanceláři ČJS. I když nemůžu říct, že by bylo vše hotovo, přece jen se těžiště naší činnosti poněkud posunulo. Konal se první ročník Letní jazzové dílny - Praha 1998, o jehož průběhu Vás podrobně informujeme uvnitř čísla. Taktéž probíhaly semináře a přednášky v pražské kavárně G&G. A světlo světa spatřil JAZZKONTAKT - "zlaté stránky" muzikantů, klubů, festivalů a dalších prospěšných institucí. A co nás čeká? Začátkem října proběhne v Kutné Hoře festival mladých jazzmanů Junior Jazz '98. Nové tváře na jazzové scéně tedy mají příležitost!! A jak už napovídá titulní strana, čeká nás anketa TOP JAZZ 98, mapující jazzové dění v našich vodách. A tak neváhejte a sdělte nám touto cestou své názory a typy. Výsledky, které uveřejníme v příštím čísle, budou určitě zajímavé.

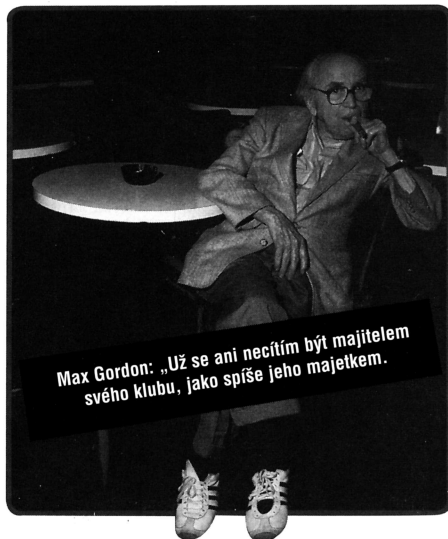
Za redakci JAMu vám přeji krásný podzim a hodně silných jazzových zážitků

LEGENDA ZVANÁ VILLAGE VANGUARD.

Miles Davis ve své autobiografii líčí úžasnou atmosféru 50. let, kdy na 52. ulici v New Yorku vedle sebe fungovala celá řada jazzklubů a tak jste mohli během jednoho večera slyšet třeba Sarah Vaughan v jednom, Charlieho Parkera v druhém a mnoho jiných skvělých muzikantů na dalších místech. Bylo to samozřejmě zlaté období jazzu, dnes bychom v těch místech asi marně hledali slávu těch let, nicméně několik jazzklubů se z té doby zachovalo a dodnes se tam hraje skvělá muzika. Jedním z takových legendárních míst, jenž utvářely historii jazzu, je Village Vanguard. Myslím, že si u nás z tohoto příkladu můžeme vzít lecos užitečného. Nezřídka se totiž v případě našich klubů setkáme s tím, že se například kvalita kapely hodnotí podle počtu hráčů, decibelové intenzity produkce, či dokonce podle míry konzumace většinou turistického publika.

V roce 1935 zakládá Max Gordon v srdci Greenwich Village, v prostorách bývalé podlounné prodejny alkoholických nápojů, Village Vanguard, jeden z nejproslulejších klubů jazzové historie. Když je nařčen místními úřady z provozování podniku bez kabaretní licence, soudce, který záležitost posuzuje, jen mávne rukou s tím, že čtení poezie - což byl původní program klubu - stejně žádná velká zábava není, a nechá jej činnost provozovat dál. V letech následujících přechází Max z poezie a kabaretu na divadlo, lidovou muziku a posléze na jazz. Měl velmi vyvinutý instinkt pro talent a to bez žánrového ohraničení. Hráli zde bluesoví zpěváci Leadbelly a Josh White, komiči Dick Gregory, Woody Allen, Irwin Corey, Lenny Bruce, zpěváci Pearl Bailey, Barbra Streisand, Dinah Washington. Hned od začátku najímal Gordon černé i bílé umělce, což hrálo velkou roli v uvolňování napětí na rasově oddělené městské klubové scéně. Jen pouhé nahlédnutí do klubového seznamu

prozrazuje, že se zde tvořila jazzová historie: Zutty Singleton, Max Kaminsky, Marry Lou Williams na začátku, přes Thelonia Monka, Milese Davise, Johna Coltrana, až po prakticky všechny moderní jazzové obry. Přes 70 nahrávek - zvláště ty Coltranovy a Billa Evanse na začátku 60. let - dokumentují atmosféru a ducha, který zde vládl. Pro mladé muzikanty, kteří si ve Vanguardu mohli zahrát, to byla bezesporu velmi důležitá zkušenost. "Poprvé jsem tady hrál s Elvinem Jonesem," říká Branford Marsalis, který zde od té doby se svou vlastní kapelou hrál už mnohokrát. "Nejen, že jsem byl užaslý nad tím, že hraju s Elvinem, ale taky se jen stačilo podívat na zdi plné fotografií...! - byli tady všichni!!! Skutečně, můžete zde cítit jejich ducha. Z určitého hlediska je to nejhorší klub v New Yorku. Je malý, tmavý, nenajíte se tady. Ale je to klub, kde hráli všichni ti, které jsem poslouchal, když jsem dospíval. Takže pokud se mne týče, není na světě jiné místo, kde bych hrál raději."

"Klub vděčí za svůj dlouhý a úspěšný život Maxovi", říká Lorraine Gordon, Maxova žena, která po jeho smrti v roce 1989 převzala žezlo a klub provozuje dále. "Není nic v klubu, co by neuneslo jeho pečeti. Vanguard byla zkrátka část našeho života. Bylo to nevyhnutelné - byli jsme mladí a tu muziku jsme milovali.

Vanguard ale v duchu svého odkazu "jde dál". Přestože Mel Lewis zemřel, pondělní večery jsou stále rezervovány pro jeho orchestr. Jim Hall, Charlie Haden, Hank Jones, Tommy Flanagan, Joe Henderson, Dorothy Donegan a další muzikanti zvukových jmen jsou stálými hosty klubu. A přicházejí noví: Geri Allen, Butch Morris s dvanáctičlenným souborem, Roy Hargrove, Brad Mehldau...

Historie klubu, skvělá akustika a intimní a ohleduplná atmosféra - to jsou hlavní atributy tohoto místa. Ale byl to i Max, jehož neustálá přítomnost byla stejnou součástí klubu jako hudba. "Byl jsem vděčný Maxovi za velikou pomoc a povzbuzení, které mi dával," svěřuje se Kenny Burrell, který hraje ve Vanguardu už více než 30 let. "V padesátém devátém jsem měl na tu dobu neobvyklý nápad udělat kytarové trio jen s basou a bicími. Max ani nevěděl jestli to bude fungovat a dal mi pondělní večer, abych to vyzkoušel. Byl vždy nakloněn novým nápadům. A co bylo opravdu důležité, že vždycky dával příležitost mladým muzikantům. Dobrá muzika byla jeho jediným hlediskem."

Jackie McLean, který se sem v minulých letech vrátil po dvacetileté absenci, říká: "Max mi opravdu hodně pomohl. Ztratil jsem zájem o klubová hraní na mnoho let. Max mi ale zavolal, asi týden před svou smrtí, jestli bych to nezkusil s novou kapelou. Když později Lorraine nabídku zopakovala, byli jsme hotoví to v New Yorku znovu vykopnout. Nemyslím si, že bychom bývali mohli hrát kdekoli jinde s takovou energií. Max a Lorraine se zkrátka drželi tradice,

kteřou nastarovali. Když přišla elektrická muzika, pořád drželi svůj směr a neuhnuli. Dneska, když se mnoho lidí vrací k akustické muzice, Vanguard je líhní pro všechny takové. A nejen pro ně, i pro lidi jako já."

Jsem ráda, že jsem tím vším prošla", říká Lorraine. "Bylo to to, co Max miloval, co jsme milovali oba. Umíte si představit, co se dělo v této místnosti? Hrál zde Ornette, Dolphy, Coltrane. Jak víc moderní můžete ještě být! Zadoštičiněním je, že jsme dosud tady a že muzika, která se zde hraje, je dobrá.

*Podle Stephanie Stein, Down Beat
- zpracoval Petr Dvorský*

JAZZ MEETS WORLD

11.10.1998 ve 20⁰⁰ hod.

Akropolis, Kubelíkova 27, Praha 3

JIŘÍ STIVÍN & PIERRE FAVRE

pořádají: P&J Music, SJEH, Švýcarské velvyslanectví, Pro Helvetia/East West a Hl. město Praha jako spolupořadatel

Po dvaceti letech se znovu sejdou největší postava českého současného jazzu multiinstrumentalista Jiří Stivín a jeden z nejvýznačnějších švýcarských jazzmanů, perkusista a bubeník Pierre Favre. Pamětníci si jistě pamatují na záznam jejich prvního setkání v Praze, který vydal Supraphon na 2LP "Výlety"

První část koncertu Pierre Favre solo

17.10.1998 ve 20⁰⁰ hod.

ZEZO RIBEIRO & LULO REINHARDT

pořádají: P&J Music, SJEH a Hl. město Praha jako spolupořadatel

Duo brazilského kytaristy Zeza Ribeiry (o kterém v roce 1996 řekl John Patitucci: "...Zezo je neenergičtější a nejtalentovanější brazilský kytarista"), spolu s potomkem legendárního Djanga, kytaristou Lulo Reinhardtem

ANKETA "TOP JAZZ '98"

Máte své oblíbené? Nenechávejte si to pro sebe! V minulých letech vyhlášovala ČJS anketu "Jazzový Kája". Názory na její podobu se ale značně lišily, což vyústilo až k tomu, že se loni anketa pod novým názvem Cenění Karla Velebného sice konala, ale ČJS nebyla jejím pořadatelem. Po této roční přestávce ČJS vyhláší na stránkách časopisů JAM a HARMONIE novou anketu "TOP JAZZ '98". A co je důležité - o jejím výsledku rozhodnou Vaše hlasy, tedy hlasy členů ČJS a čtenářů Harmonie. Rozhodli jsme se vrátit se k osvědčenému modelu kategorií jednotlivých nástrojů, který už desítky let funguje v Down Beatu a svého času se osvědčil i v Akcentu. Domníváme se, že tím anketa získá na zajímavosti a že bude lépe zrcadlit jazzové dění ve zdejších krajích.

1. Nejlepší album vydané před r.1989	2. Nejlepší album vydané po r.1989
3. Muzikant roku 1998	4. Talent roku 1998
5. Skladatel	6. Aranžér
7. Big band	8. Kapela
9. Trumpeta	10. Trombón
11. Soprán saxofon	12. Alt saxofon
13. Tenor saxofon	14. Baryton saxofon
15. Flétna	16. Vibrafon
17. Piano	18. Elektrické klávesové nástroje
19. Kytara	20. Kontrabas
21. Baskytara	22. Bicí
23. Zpěvák - zpěvačka	24. Různé nástroje
Jméno:	Adresa:

Napište nám, prosím, Vaše typy v jednotlivých kategoriích. Pokud u některé budete váhat, klidně ji vynechte. Pošlete nám však tento anketní lístek do 31. října 1998 na adresu:

ČJS, U družstva Ideál 6, 140 00 - Praha 4.

Výsledky ankety budou samostatně vyhlášeny 18. prosince v jazz klubu U staré paní, kam Vás srdečně zveme. Večer začne burzou jazzových CD a LP, pokračovat bude vyhlášením výsledků, vystoupením některého z vítězů a následným jam sessionem. Kdo se umístil v Top Jazz '98 na předních místech také samozřejmě uveřejníme na stránkách příštího čísla JAMU.

SVATOPLUK KOŠVANEC - NÁŠ ROZHOVOR

Nemohu popřít, že když jsem pro svoji knížku "Jak se dělá jazz" psal kapitolu o muzikantských typech, jako vzor pro typického příslušníka tzv. "zdravého jádra" mi posloužil právě vynikající český trombonista Svatopluk Košvanec. Neboť: Všude chodí včas, nikdy mu nic nechybí, nikdy si na nic nestěžuje, všechno zná a všechno zahraje a to v jakékoli tónině a z jakéhokoli papíru. Tyto zásady projevil i při sjednávání interview, neboť slíbil, že mě navštíví v 11 hodin ej em. Skutečně minutu před tímto časem se ozval zvonek a Sváta byl zde. Tuto vzácnou vlastnost má i při docházce na zkoušky, neboť zazní-li zvonek krátce před dohodnutou dobou, pak vězte, že je to on. Pak teprve se trousí většina ostatních, kterým nejela tramvaj, Praha byla strašně ucpaná nebo jim vybuchla kamna a oni nevěděli na budík.

Takže jsme uvařili kafe a začali.

Já: Tak Sváto, je o tobě známo, že jsi samouk. To znamená - netajíš se se svým původním povoláním? Jaké je tvoje původní povolání?

S: Malíř pokojů.

Já: Ano, ano. A dělals to někdy trvale?

S: No, normálně jsem se tím živil.

Já: Jak dlouho?

S: No...já to spočítám...třeba takovejch dvacet...pětadvacet let.

Já: Dvacet pět let. A vedle toho jsi samozřejmě hrál.

S: No, pak už jsem třeba i přitom hrál jako s profíky...

Já: A občas si to třeba zopakuješ...myslím to malování?

S: Jenom doma.

Já: Dobře. A nyní bys mohl popsat svoje začátky - to je taková obvyklá otázka. Prosím tě, buď stručný, o Tobě je známo, že jsi strašně upovídanej...

S: No, za války v Praze jsem chodil do houslí...ke slepému učiteli, kterej to dobře uměl...no a pak po válce v Ústí ještě...no a hupební škola.

Já: To byly pořád ty housle?

S: Housle, no. A přitom v rodině se hrálo...otec, brácha, strejda...všichni hráli...jezdili...my jsme hrávali...vždycky přišli, že jo, protože se jezdilo po vesnicích...

Já: A to bylo v Ústí?

S: Velký Březno...kousek vod Ústí. No tak počítali se mnou, že až přijde doba, že se do toho zapojím taky...brácha hrával na trumpetu...taky začal se mnou na housle...on je o tři roky starší...my jsme museli hrát někdy spolu...pod rákoskou...a pak říkali: No jo, ale co s houslema...nejdou slyšet...to se hrálo bez zesilovačů...to se zpívalo na megafon jenom...tak něco abych začal...vyber si něco...a u nás byl sklad...u nás se to složilo a zase se to naložilo...sklad nástrojů...trombon se mi líbil... tak jako...

Já: A kdy ses ho tedy chopil? V kolika letech?

S: V sedmnácti.

Já: V sedmnácti. No já jsem znal Vaška Týfu, ten taky byl houslista a taky začal vlastně hrát na trumpetu až v patnácti, což se zdá být poměrně pozdě z dnešních hledisek, jak se teď propaguje - učit se na nástroj co nejdříve, ale jak je vidět, tak to mnohdy nerozhoduje.

S: Tady rozhoduje silná ruka, že jo.

Já: Ano. Hlavně na to cé.

S: Jo. Aby dosáh na ty polohy.

Já: No a nyní otázka nástroje. O tobě je známo, že chodíš k jistému nástrojaři a ten vždycky řekne: "Jó, pan Košvanec, ten je ze všech nejlepší, ten nemá vůbec žádný požadavky, ten vždycky jenom řekne: "Hlavně víte, aby to jenom trochu běhalo". Takže, jsi skutečně tak skromnej v požadavcích na nástroj?

S. Jo, pan Černý...no jo, tak aby to nekapalo na noty, že jo hlavně...aby to nestrhávalo nátlak...ten snížec...no a vostatní už záleží, jestli člověk hraje nebo nehraje.

Já: Ano, dobře. A teď, prosím tě, ty jsi znám svojí virtozitou a naprostou precizností - mám to potěšení s tebou občas hrát a nebyl jsem svědkem žádného fastu, který bys "nevyzobal". Prosím tě, jaký je na to recept? Říká se, že snížcový trombón je nástroj dost technicky obtížný. Jak to dokážeš?

S: To jsou možná individuální dispozice, ke kterým člověk přijde náhodou. Ale já jsem slyšel toho J.J. Johnsona...tenkrát... a ten hrál precizně...že jo...asi, jako kdyby to byl klapkovéj nástroj. Tak jsem říkal: "To není možné, v tom tempu to dělat jednoduchým jazykem. To je omezený, že jo...tak dvojitým, no, ale ten mi nešel. To se člověku ten jazyk přilepí na patro...tkttk...tak to "k" jde, ale zase to "t" už nejde. Někou náhodou jsem do toho dal dusítko a tím se zarazil proud vzduchu a pak to šlo. A tím jsem se naučil dvojitý jazyk...to všem vštěpuju, že když chtějí hrát jazz, musejí všechno hrát dvojitým, protože...to pulzuje samo...frázuje to prostě automaticky.

Já: Od tebe je hezký, že se s téma poznatkama netajíš. Taková ti staří dřevní hudebníci si dávali na ruce kapesník, aby nebylo vidět, jak mačkají mašiny...

S: No a pak přijde ta druhá stránka...no mozek, že jo...něco prostě smysluplného vymyslet, aby se nad téma

akordama vinula nějaká linka, která není tou melodií, která je základní...a přitom to šlo do akordů.

Já: A teď ti položím takovou otázku, která ti možná nebude příjemná. Je pravdou, že jsem nikdy nikoho neslyšel, kdo by se tě snažil takzvaně "unejt" - to snad ani nejde - ale přesto se ke mně doneslo z takových kruhů kolegů symfoniků, kterým my jazzmani odborně říkáme frakouni, že pan Košvanec je velmi dobrý, umí a tak dále, ale ten tón...stručně řečeno, tvůj kultivovaný rovný tón prý nesplňuje požadavky, která česká trombonová škola klade na své adepty. Jaké k tomu zaujímáš stanovisko?

S: No, tak to ke mně přijdou taková žáci, který mají tenhle tón. Ale to do jazzu nejde použít. To je obrovské tón, s vibrátem, ale to se nehodí. Já je obdivuju, protože do ticha spustit nahoře béčko třeba...je vo nervy...ale do jazzu to nejde použít.

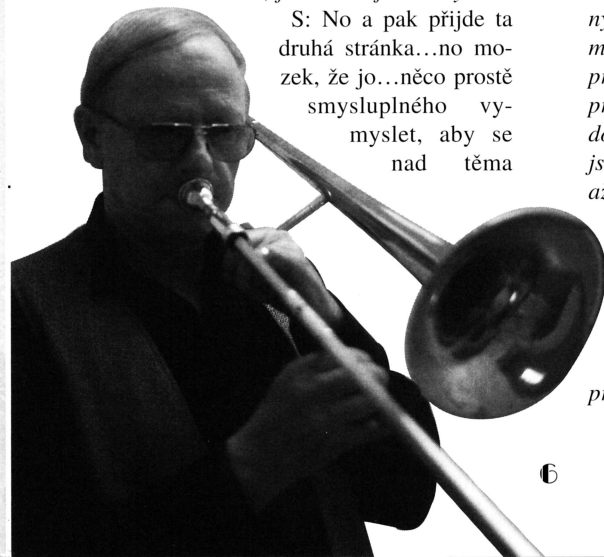
Já: Čili tím chceš říci, že tento tón sis vytvořil se záměrem.

S: Postupem doby jsem zjistil, jak asi voni hrajou...taky jsem je slyšel, no tak jsem se chtěl k tomu přiblížit...pak do toho vstoupí ta vlastní osobnost, která do změni zase jinam.

Já: A teď kdybys byl tak hodnej a popsal ten způsob tvé sebevýuky na nástroj. Je známo, že většina hudebníků se školí na různých učilištích, jako je konzervatoř, akademie, navštěvují ty hodiny, cvičí, pak je profesor koriguje. Ve tvém případě si to představuji tak, že jsi přišel domů, sedl sis do kuchyně nebo jinam s trombónem a teď jsi to řešil tak dlouho ty dny, týdny, měsíce až léta, až jsi to vyřešil. Bylo to tak nebo ne?

S: Já jsem hlavně slyšel...bratr starší měl, že jo...kupoval tenkrát Glenn Millery...tak jsem kopíroval ty sóla. Ale to nebyly improvizace, to jsem kopíroval a vůbec jsem neměl o tom ani páru.

Já: Pamatuješ na ten den, kdy se v tobě probudila vlastní tvorba?

S: Založilo se Jazz Combo v Ústí a to bylo založeno na improvizaci. To jsme se sešli a Štolba říkal: "Tak si dáme dvanáctku". "No a co to je?" To jsem říkal já. (Smích). Takže mi vysvětlil postup. Začal jsem kupovat knížky vo harmonii, abych se do toho dostal, jaký jsou ty zákony...kde hrát moll, kde hrát dur, kdy kvinty...ty smíšený...

Já: *A kolik ti bylo, když jsi vyřešil tu otázku improvizace?*

S: (po delším zaváhání) Tak v pětadvaceti letech.

Já: *Ano. To je hezký. A teď další otázku: Někteří hudebníci tvrdí, že ideální je absolvovat hudební učiliště, to znamená zvládnout nástroj, a potom už je hračkou vyrovnat se s jakýmkoli stylem. Co soudíš o tomto názoru? Já se přiznám, že s tím nesouhlasím.*

S: No, jestli je ten talent v hlavě...na ten směr jazzovej, tak by to možná šlo. Ale jestli tam ten talent není, tak je to jako málo platný.

Já: *A myslíš si, že u nás v této zemi je styl výuky na nástroje v rozporu s jazzovým cítěním? Není výuka příliš jednostranně orientována pouze klasickým směrem s orientací na vážnou hudbu? Nezdá se ti, že na jazzovou hudbu vlastně nejsou pedagogové?*

S: No nejsou. To je výjimka...Zdeněk Āulec, že jo. Tam na těch trombonistech...to je výjimečný, co voni uměj...to je strašný, co voni za koncerty zahrajou...ale když dostanou noty jazzový, tak voni je umějí nařázovat, protože von je to mimo jiné taky naučí. Improvizace - to už je zase specialita taková, že to ne...

Já: *Ty mluvíš o Zdeňkovi Pulcovi jako o pedagogovi...*

S: ...kteřej je univerzální a dovede i tohleto jim natlouct do hlavy.

Já: *Teď bych se tě chtěl zeptat na tuto věc: Cítíš se být členem nějaké kapely? Nebo se považuješ za svobodného člověka?*

S: Cítím se rozhlasovým...tam jsou ka-

marádi...pořád ta setrvačnost od dob Vobruby...to ještě trvá...

Já: *A stane se ti třeba případ, i já jsem to pocítil mnohokrát na své kůži, že ti kapelníci volají a ty musíš řešit otázku priorit, neboť na jeden termín ti případnou dva či více kšeftů? Jak řešíš tyto situace?*

S: ...pořádí hodnot...trošku v popředí je ten big band rozhlasovej...ale jinak je to...kdo je první v kalendáři, tak ten jede.

Já: *A dejme tomu, styl hudby, hraje v tom nějakou roli?*

S: No, hraje v tom roli to, že když je někde kšeft jazzovej s rozhlasovou kapelou, tak ten je první. Když je popík, tak tam se dá dát záskok.

Já: *Čili je dobrý ti volat s ročním předstihem. Ale další věc. Když se hrajou tzv. "head" aranžmá, neboli jak my čeští jazzmeni krásně říkáme "z koule" (pro nezasevěné se jedná o hraní bez not), tak ty neomylně vytvoříš jakýkoli třetí, čtvrtý, pátý či šestý hlas, který je naprosto vzorný a tak vedený, že si člověk říká, že by snad nad papírem ani takový nevymyslel. Já toto tvé umění vysoce oceňuji a chci se tě zeptat: Sedl sis taky někdy ke stolu a napsals aranžmá pro kapelu?*

S: To jsem udělal asi dvakrát u Jazz Comba, ale je to strašná práce a zjistil jsem, že to jiný umějí líp.

Já: *Takže tě to ani neláká. A teď - kterou věc považuješ v jazzové oblasti za stěžejní, na kterou by každý, kdo chce dělat jazz měl kladt největší důraz? Jestliže tě nic nenapadá, nemusíš odpovídat.*

S: (dlouze přemýšlí) To je takový dost...prostě jak do toho vniknout...Někdy jdu hrát s někým...jako že si rád zahraju, ale někdy jdu do nějaký kapely, kde to necejtím moc, že by to bylo...nerad, spíš nerad...že tam cejtím nějaký problémy, že to nepojede a že voni ty věci znají tak, jak jsou...že si dělají vlastní náky akordy a člověk se potom do toho nemůže strefit.

Já: *Když jsem tě žádal o toto interview,*

dohodli jsme se na jedenácté hodině a skutečně, za minutu jedenáct se ozval zvonek a ty jsi byl zde. O tobě je známo, že jsi dočvilný v případě zkoušek, vůbec jsi pečlivý a spolehlivý i v jiných věcech. Kde se vzaly v tobě tyto vlastnosti?

S: No jo...nedělat ze sebe...prostě spolehlivost...mohlo by se stát, že bych zazvonil u jiného domu, ale to se mi nestalo, třeba že jsem nepřišel do Reduty, ale šel jsem do Starý paní...to jsem si spletl prostě, byl jsem tam včas, ale jinde. Mně se stalo, na začátku...ještě s Vobrudou, na natáčení jednou se Štaidlem, že jsem přišel o dvě hodiny později, protože ujel autobus a auto jsem ještě tenkrát neměl.

Já: Já jsem snad zažil jenom jednou tvoje lidské selhání a totiž, že jsi přišel hrát bez nátrubku. Proč jsi tenkrát nehrál bez něj? To je pro tebe takový problém?

S: (propukl v smích) Na to se vyloudil jen pár tónů...

Já: Sváto, jaký byl tvůj největší hudební zážitek? Abych tě navedl, pro mě to byla třeba Smetanova síň v roce 1974, kdy jsem z pěti a deseti metrů koukal na Counta Basieho a Oscara Petersona.

S: No nejdřív nejprvnější - když sem jezdit Slide Hampton se Zahradníkem...tak ten hrál pěkně tenkrát...tak to bylo jedno takový.. a pak ten Basie v Lucerně...v tý Smetance taky, ale v Lucerně jsem byl nejbliž - tam byla akustika trochu lepší.

Já: Jsi bezpochyby mezinárodně uznávaný hudebník, tu jsi pozván do mezinárodního bandu do Finska, do Itálie, prostě tam či onde, ale vše se děje jaksi tiše a nenápadně. Nepůsobíš dojmem nějakého chudáka, ale v mercedesu rozhodně nejezdíš a bydlíš v Ústí nad Labem v paneláku, což jistě není žádná hanba, ale jsou hudebníci, kteří obývají honosné vily. Není to tím, že třeba při hraní nezavíráš oči a málo točíš trombonem dokola?

S: No já se vo tu popularitu nestarám, vů-

bec jako to...čekám jenom, že někdo zavolá...můžu nebo nemůžu...a o ostatní se nezajímám.

Já: No tak to je úžasnej boží přístup. A ještě mi řekni - já jsem tě nikdy neviděl rozčilenýho - stane se ti to vůbec někdy?

S: No - asi dvakrát mě vnuk vytočil...voni jsou ještě takový nezkušení - potřebujou pár na prdel...

Já: Ale z hudebního světa nikdo?

S: Jinak né...

Já: A na závěr - měl bys nějaký pouučení pro ty, kteří se chtějí věnovat jazzu - jsi přeci v ideálním věku, kdy umění se snoubí s životní moudrostí...

S: No, já nevím...je spousta muzikantů...vodbočujou z toho hlavního proudu...tam se chytanou...a pak stejně všichni, když jsou jako dobří, tak skončejí v tom hlavním, že jo...protože tam se to ukáže, že to je trochu platný, že to má něco do sebe...jako bylo to free...tam se uplatnila spousta muzikantů, kterejm to nešlo...do harmonie hrát...nikdo nepoznal jestli to vlastně umí nebo ne.

Já: Jak se díváš na takové ty fúze či do-datečné ovlivňování jazzu místními vlivy? Myslím tím jazz a folklór či vážná hudba a podobně.

S: No ten folklór - to mě neoslovuje. Tak spíš s tím kubánským...to trochu jde dohromady...to se mi občas...když to udělají dobře, tak se mi to dokonce i líbí...když je v tom ten rytmus...latina do toho, to krásně jde dohromady.

Já: A co rockové vlivy, co k tomu?

S: Když jsem hrál se Svobodou, tak se to občas objevilo. Ale tam je člověk jako...ne nucený...ale vždycky spadne člověk do toho, že hraje strašně pořád rychle a není tam pro romantiků místo.

Já: A vážná hudba?

S: Jo, vážná hudba se mi líbí, když je dobře harmonická...třeba Beethoven...některý ty moderní jsou nic moc...Já mám

rád, když jsou tam pěkně postavený ty harmonický věci...

Já: Takže to poučení pro mládež - bude nějaké?

S: (opět lehký smích) No, někdo cítí harmonicky, někdo necítí...stačí, že si poslechneme...to je právě to, tam se to projeví v tý improvizaci, když umí dobře improvizovat, tak doprovodí i první hlas nějakým druhým hlasem.

Já: Jako pedagog působíš krátce. Jak sis vytvářel učební metody?

S: No to jsem taky strašně o tom přemýšlel, jak na to jít, ale nakonec jsem se doslechl, že třeba ten Hopkins to dělá taky tak. Já teda neumím na piano, ale pouštím doprovody a předehrávám těm žákům, jak by to asi mělo být. A von ten žák zjistí, že to je možný a že se k tomu může přiblížit.

Já: Takže se dá říci, že jsi alespoň u některých žáků tu schopnost probudil...Ti žáci musí pocítit strašnou radost, že se probudili - že se jim otevřely dveře...

S: To taky jo...jenom kolik žáků bylo překvapeno, že já hraju všechno dvojitým jazykem...a najednou přestanou mít starost nebo problémy s nějakou technikou...třeba skupina not, která ...bys musel přemýšlet, tímhle tím jazykem...ale když je všechno dvojitým jazykem a nerozhoduje, jestli začnu na "k" nebo na "t"...tktktkk...tak tohle to odpadá a mám jenom problém to zahrát.

Já: Pro mě je to nesmírně zajímavé zjištění - poprvé jsem se vlastně dozvěděl, jak to děláš.

S: Musí se to zautomatizovat.

Já: Zkrátka zobeš tam ty osminy, šestnáctiny...

S: A to některý může svádet, že budou hrát jenom ty osminy a to zase taky nejde.

Já: A jako pedagog - jsi přísný? Používáš tělesných trestů?

S: (smích) To jsou dospělý lidi, to nejde...

Já: Sváto, tys mě kdysi fascinoval jednou

odpovědí. Na moji otázku, zda potřebuješ noty na jednu skladbu, jsi odpověděl: Ne, já už jsem to s vámi před rokem jednou hrál. Jak to děláš?

S: No určitý postupy v těch notách jsou logický, že jo. Tam třeba se ukáže nějaký uzel a na ten se musím soustředit...bacha na něj, že jo...tam bych to třeba zpačetil...tak se musím na to podívat, ale většinou jsou to...to znám z big bandu...tam třeba hraju čtvrtý hlasy a znám je zpačetil taky, protože jsou logicky napsány...když je dobře aranžér, tak ty hlasy jsou takový, že jsou hratelny.

Já: Takže vlastně hraješ a v duchu si říkáš: "souhlasím, souhlasím, mluví mi z duše"...

S: Někdy mám ten obraz jako v paměti...toho listu notovýho...jako podvědomě to vidím.

Já: A když hraješ v big bandu - kdo rozhoduje, kdo si sedne na první trombon a kdo na čtvrté?

S: V big bandu je to daný...tam je to...kapelník to možná určí...kdo je drzejší, tak si sedne (smích)...

Já: Čili, ty přijdeš do hraní a čekáš co na tebe zbyde...ve slabších kapelách na tebe zbyde zcela jistě první a v ambiciózních třeba ten poslední. A tobě je to samozřejmě jedno, že jo?

S: (skromně) Já se nikdy nikam necpu.

Já: No tak Sváto, já jsem spokojenej - s tím rozhovorem.

S: V tomhleto, jako že si zapamatuju ten hlas, to je taky v tom, že ta harmonie jak jde, tak mě napadne, když už předem vím, že tam bude moll, zahrát durovej tón...ten harmonické sled mě dá už sám tam nehrát blbý tóny...

Já: Plně souhlasím. Blbý tóny skutečně nehraješ. Sváto, děkuji ti za rozhovor.

*Rozhovor se Svatoplukem Košvancem
vedl Vít Fiala*

INSTRUMENTÁRNA PRO KYTARISTY

Luboš Andršt - Luboš Andršt Group, Luboš Andršt Blues Band.

blues: Tender Stratocaster, jazz: Ibanez model George Benson, akustická k.: Ovation Elite.
Zesilovač Rivera - combo Fifty five twelve (pro klubové hraní), rack Rivera TBR 1 (na většij pódiá).

Petr Binder - duo s Pavlou Milcovou.

Gibson Les Paul Standard, Schecter Stratocaster, akustická kytara Yamaha, nylon, Yamaha APX 20 akustická kovová. Zesilovač: Fender Blues De Luxe. Struny: D'Addario .011.

David Dorůžka - Quartet Jaromíra Honzáka, Eye Of The Hurricane, Kantor - Dorůžka Quartet.

Gibson ES 135. Zesilovač: Fender Blues De Luxe. Struny: Gibson .012, D'Addario .012.
Trsátka: Dunlop 0,86.

Zdeněk Fišer - Impulse, Jazz Unity.

Lebeda, Gibson Les Paul Custom, VOX AC30, struny: Thomastic, D'Addario. Rocktron Intelifex. Trsátka: Dunlop 204, Dunlop 3mm.

Jaroslav Barney Kantor - Jaroslav Kantor Trio, Kantor - Dorůžka Quartet, Naj Ponk Quartet, Pražský swingový orchestr Jana Matouška.

Česká gibsonka, celomasívní z 50. let a Samick HF - 650 TB. Zesilovač: Polytone minibrute II a Torque T20MB. Struny: D'Addario Chromes .012, trsátka Jim Dunlop Stubby 3mm.

Jiří Kovář - Hot Line, Chicken Soup.

Fender Stratocaster model Jeff Beck, Ibanez AS 200 model John Scofield. Zesilovač Fender Blues Deville. Struny: Ernie Ball .011. Trsátka: Dunlop 204.

Roman Pokorný - Roman Pokorný Trio, Yvonne Sanchez Group, TUTU.

Ibanez model George Benson GB 10, Ibanez model John Scofield AS 200. Zesilovač: Peterson P100G (zakázková výroba - made in England. Struny: D'Addario chromes - hybridní sada .014, .020 .026, .035, .045, .056. Trsátka: Gibson medium, George Dennis super 1,60 mm.

Jaroslav Šindler - F.U.T., Jiří Stivín a Co., Irena Budweiserová.

Gibson L4, Ibanez L5. Zesilovač: Polytone. D'Addario flat .013, Gibson medium.

Petr Zeman - Petr Zeman Quartet, Chicken Soup, Šavle Meče.

Godin LGX SA, Gibson Howard Roberts Fusion, Epiphone Howard Roberts Artist, Peavey Cropper Classic, Rodin Multiac. Struny: D'Addario sady .010, .011, .013. Zesilovač: Preamp Digitech 2112, Kombo Peavey Classic. Trsátka: Jim Dunlop 1mm.

-pko-

BLINDFOLD TEST S ONDŘEJEM KONRÁDEM

1. HOORAY, HOORAY, THIS WOMAN IS KILLING ME

SONNY TERRY AND BROWNIE MCGHEE

1961, AMIGA LP 856 152

+

DRIFTIN' AND DRIFTIN'

JOHN LEE HOOKER

1962, AMIGA LP 856 153

Sonny Terry and Brownie McGhee - předpokládám - chvilku mě zmátl ten hal v hlase, ale že tam hraje Sonny, to bylo hned jasný. To jak umí ty "vláčekový beglajty", to je dost nazaměnitelný. Byly to dvě ukázky blues, každá jiná a přitom si byly tak blízky. Ten venkov je tam cítit. I v tom Lee Hookerovi, kterej už hraje na elektrickou kytaru a svý nejslavnější nahrávky natočil v Detroitu - centru automobilovýho průmyslu. Říká se, že ty jeho boogie (vytleskává rytmus...) v sobě mají tep těch továren. Ono to zní trochu legračně, ale něco na tom asi bude. Sonny a Brownie toho natočili obrovskou spoustu a jsou fantastický na studiovech nahrávkách z 50. let. Sice se potom dost opakovali, ale někde jsem četl, že těch desek natočili asi stovku, což je v duu ohromný množství, a tak není divu, že se opakovali. Ale mám to hodně rád a vůbec mi tahle hudba připadá jako zázrak tohotohle století, že se našli ty jednoduchý muzikanti, který toho měli tolik co dávat. John Lee Hooker je génius a ty desky z posledních let, i když už je to hodně starej pán - blíží se osmdesátce, jsou všechny krásný. Má tam vždycky celou řadu hostů a jsou všechny velmi pěkně produkovaný. On sám už tam hraje hodně málo, ale má to ohromnou sílu, stačí když zazpívá jednu řádku, prostě sedneš a hotovo!

2. I'M YOUR HOOCHIE COOCHIE MAN

JIMMY SMITH - Hammond organ, vocal

OLIVER NELSON ORCHESTRA

1966, VERVE LP VG - 8667

To mě hodně překvapilo, já jsem tuhle nahrávku slyšel tak před pětadvaceti lety. K týhle muzice jsem se dostal prostřednictvím různých muzikantů, který jsem obdivoval. Třeba Matadors se mi hrozně líbili a já nevěděl, odkud ta muzika vlastně je. Oni tehdy hráli třeba "Dumn", kterou zpíval sám Van Morrison, nebo Spencer Davis Group a taky vysloveně černošský písničky. Jejich bubeník mi říkal: "Nejlepší je Jimmy Smith!" Pak jsem si něco opatřil a byla to opravdu bomba! Zvuk Hammondů byl prostě vzrušující - a je pořád - když to zaře a když se zatočej ty vrtule v tý Leslie, tak mě poleje mráz, zvlášť, když to hraje někdo, kdo to opravdu ovládá. Jimmy Smith je geniální, a i když jsem potom objevil víc dobrých varhaneků - třeba bluesovějšího Mc Duffa - jeho mám stejně nejradši.

Tehdy jsem si těch nahrávek opatřil hodně, úplně mě okouzly ty v triu s Grady Tatem a Kenny Burrellem, třeba "Organ going to swing". Prostřednictvím toho jsem pak objevil i kytaristy jako byl Wes Montgomery, Grant Green, saxofonistu Stanleyho Turrentina, kterýho dneska úplně miluju.

Co k tomu víc říct - Jimmy Smith je pro mě brána do jazzu a vlastně objevení toho, že blues se dá taky hrát nějakým jiným způsobem.

3. HARD STURDY WORK

VAGIF MUSTAFA ZADEH - piano, TAMAZ KURASHVILY - bass

1973, MELODIA LP 12279

Na basu by to klidně mohl bejt Pedersen?? (Naj Ponk sdělí informace o nahrávce). Toho jsem nikdy neslyšel. Tak to je otec tý Azizy Mustafy Zadeh. (souhlas). Basista zněl jako ten Niels a dával mu hodně volnosti, dobře to jelo. To je velký překvapení - muzika z Azerbajdžánu. Samozřejmě teď, když už vím, odkud jsou, tak se mi to zdá trochu jiný, než to americký. Asi kdyby vyjeli do světa, mohli by mít úspěch - je to osobitý.

4. TORREANO

CHUCK MANGIONE - cond., flg.horn, el.piano, GERRY NIEWOOD

sax, CHIP JACKSON - el.bass, JOE LA BARBERA - drums, WITH ORCHESTRA

1975, A&M SP 4557

Nevím, co to je, ale zjevně něco ze začátku 70. let. Tím typickým zvukem, ale i tím systémem - je to taková minisuita. Na začátku barvy jakoby z filmové muziky, potom se z toho stane bigband, ale mezitím tam jsou vkládány různé kousky. Nevím, mohl to dělat někdo jako Klaus Holderman (N.P.: "Chuck Mangione") Tím jsi mi prozradil toho trumpetistu. Na ságo mohl hrát klidně Getz nebo někdo z jeho kamarádů - Sims nebo Kohn (N.P. Je to zapomenutej skvělej saxofonista Gerry Niewood) Hm... toho vůbec neznám. Ale je to pěkný. Zvláštní, jak z toho dejnou ty léta, kdy se to snažili dělat jinak, takže to je bigband a vlastně to není bigband. Ale je to dobrý!

5. NOBODY KNOWS WHEN YOU'RE DOWN AND OUT**BESSIE SMITH** - vocal, **THE BLUES 1923 - 1933**

ROBERT PARKER COLLECTION BBC CD 725

+

HOT OFF**FLETCHER HENDERSON 1925 - 1928**

ROBERT PARKER COLLECTION BBC CD 725

To bylo super! Pro moji generaci bylo docela komplikovaný hledat cestu k týhle muzice. Znal jsem toho původního hodně málo. Na druhý straně tady byla strašná spousta různých revivalových kapel, protože to ty komunisti jakoby povolili, lidi na to mohli i docela odvážaně tancovat, dokonce se tady uměle pěstovala vlna nějakýho charlestonu, která jinde nebyla, abychom jakoby taky měli ten vodvaz. A hrálo hodně těch tradicionalistických kapel. Jenže jich bylo nějak moc, takže mě to nebavilo. Pro mě už přece jen existovali Beatles. Dneska objevuju každou chvilku něco a jsem z toho hodně odvázaněj, jak to byla nádherná muzika. A jak celá ta éra byla krásná.

Ta první ukázka byla myslím autorka té písničky Ida Cox (N.P.: Ne, to byla Bessie Smith.) Bessie Smith!?! Ale na to to tam málo rozbalila, já jsem pořád čekal, kdy vypadnou repráky z beden a nestalo se. Ale je to dost podobná verze jako od Idy.

To druhý neznám, ale zní to jako Fletcher Henderson. (N.P. naprosto správně!) Je to krásný, jak už to vlastně je ten bigband, ale pořád to ještě je tahle skočná muzika. Super, to aranžmá jak je skvěle napsaný a jak je to skvěle nahráný!! (N.P.: To dělal nějaký Robert Parker, australskej fanoušek a "sound inženýr", kterej tyhle starý nahrávky nějakým způsobem tak vyčistí, že to zní takhle skvěle.) Krásný, jde z toho velká radost. To bylo možná zatím nejlepší.

6. YER BLUES**THE BEATLES**

APPLE 0777 7 4644389

+

BLACKBIRD**BRAD MEHLDAU** - piano, **LARRY GRENADIER** - bass, **JORGE ROSSY** - drums

1997 WARNER BROS.

To první je vlastně tak trochu legrační - dneska. Tehdy mi to připadalo strašně zvláštní tím, jak je to takový nebeatlesovský, syrový. Jako by na chvíli zapoměli, že jsou geniální coby skladatelé a aranžéři těch vícehlasů a taky si chtěli zahrát blues. Harrison na tom ulítával, chodil ke Claptonovi na lekce a ten s nima občas na těch nahrávkách hrával. Ale buď z legrace nebo z nějakých smluvních důvodů pod jinejma jménama - L. Angello Misterioso například. Je to taková živelná nahrávka, jaký jsem měl vždycky rád. Z téhož alba je i ta druhá věc, "Blackbird". Nevím, kdo to hrál, ale byl to velkej mistr! Možná Kenny Barron? (N.P.: Brad Mehldau.) No vidíš. Jak to je nádherný. Já už to v jedný jazzový verzi znám - s Pastoriem a Thielemansem, takže vím, že už se tý písničky někdo zmocnil, ale udělat to takhle do přirozena, to je úžasný. Mám dojem, že to k sobě patří, ten střed s tím tématem, ačkoli je to původně jen takovej popěvek (notuje). Krásně tam hraje i ta rytmika. Kdo ví, jestli by šlo natočit celý dobrý jazzový album Beatles. Pokusy už asi byly, ale nevím... Mě vlastně ani nenadchlo, když Ella zpívala "Can't buy

me love", mám to radši od těch Beatles. (N.P.: slyšel jsem, že Mehldau se na to beatlovský album chystá.) On by to asi určitě uměl. Krásný, bylo to hodně krásný.

7. RHODE ISLAND IS FAMOUS FOR YOU

BLOSSOM DEARIE - vocal, RUSS GARCIA'S ORCHESTRA

1960, VERVE 529 906-2

To by mohla být Blossom Dearie. Je to roztomilý, ten text je výbornej. Já jsem jí objevil teprve nedávno. Ona zpívá jakoby byla nezpěvačka, ale občas se proflákne, že to zpěvačka je. Mimochodem prý počátkem 60. let přijela do Londýna a tam zjistila, že existuje zpěvák a pianista, mladej kluk, kterej miluje jazz a má kapelu, a napsala mu písničku "Sweet Georgie Fame". Tohle ale bylo rozkošný (N.P.: Jen taková zajímavost : prý má dodnes pravidelnej gig asi 3x týdně v nějakým hotelu v New Yorku.)

8. MOON LOVE

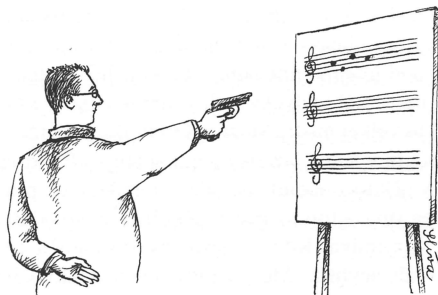
FRANK SINATRA WITH NELSON RIDDLE ORCHESTRA

1966, REPRIS RECORDS 7599 - 27036-2

Já jsem objevil Sinatru mnohem později, než jsem začal vnímat muziku. Znal jsem ho i dřív, ale to on zpíval nějaký dueta s dcerou a jeho hit tehdy byl "Strangers in the night", eventuálně "My way". A to se mi nelíbilo. To víš, já byl mánička - bigbeat, pro mě bylo nutno smést všechny tyhle věci z povrchu zemského. Až potom, mnohem později, jsem slyšel nějaký Sinatrovy starší swingový nahrávky a zjistil jsem, že je to super. Že Sinatra je geniální tak, jako ty starý automobily a romány Raymonda Chandlera a jako dobrej bourbon, prostě že Sinatra je jedna z těch velkejch americkéjch věcí, který existujou - jako Coca Cola koneckonců.

Má úžasnej timing, to, jakým způsobem dosahuje, aby to šlapalo, to se dá těžko popsat. Cítíš, jak je při tom zpívání úplně přirozenej, jak mu to krásně zní, všechno v naprostý pohodě, a přitom to takhle nikdo na světě nezaspívá. A nebo se při tom uškrtí nebo udusí, protože to na něj budou moc dlouhý tóny. Sinatra se chodil někam potápět, zadržoval dech - učil se dejchat, aby nemusel přestat kouřit, věděl, že cigáro na pódiu funguje a tak to musel nějak dohnat. Měl obrovskou přirozenou techniku a muzikalitu. Frank Sinatra je prostě nejvíc. Možná se sám ani nepovažoval za jazzovýho zpěváka, ale byl jím.

Nahrávky vybral, připravil a pouštěl Naj Ponk. Blindfold test zpracoval Petr Dvorský

JAZZOVÝ KVÍZ

Aneb několik dalších otázek, které pro Vás připravil pianista a jazzový archivář Naj Pank.

Máme velikou radost, že náš první kvíz nezůstal bez povšimnutí. Odpovědi sice nepřišlo mnoho, zato i přes obtížnost otázek byly většinou správné a našli se i tací, kteří kromě správných odpovědí opravili i nepřesnost v názvu klubu Shellyho Mana. Správně se jeho klub jmenoval "Shelly Man's Hole" nikoli "Hall".

Správné odpovědi byly: 1c) Kenny Clarke, 2b) Buddy Rich, 3a) Roy McCurdy, 4b) 1960 - Shelly Man's Hole a 5c) Al Heath.

Vylosování výherce ceny ankety - CD Art Blakey: Olympia Concert - proběhlo veřejně 18.7. na závěrečném koncertu studentů Letní jazzové dílny a provedl jej redaktor Českého rozhlasu a spolupracovník BBC Bill Bathurst. Vítězem se stala Dagmar Pastrňáková z Prahy. Blahopřejeme jí a posíláme cédéčko, které věnovala firma Polygram.

Dnešní kvíz se týká Franka Sinatry, jehož nedávné úmrtí ochudilo svět o další jazzovou legendu. Budiž tento kvíz naší skromnou poctou tomuto velkému muzikantovi.

Na vylosovaného autora správných odpovědí tentokrát čeká CD "Sinatra - Basie, Frank Sinatra and Count Basie and his Orchestra" z roku 1963. Odpovědi zasílejte do 31. října na adresu ČJS.

- 1) *Frank Sinatra nazpíval mnoho písní týkajících se měst Spojených států amerických. Kterou z nich zná celý svět?*
 - a) Kansas city
 - b) New York, New York
 - c) Chicago
- 2) *V roce 1961 založil "Frankie" gramofonovou firmu, u které sám natočil mnoho alb. Jak se společnost jmenuje?*
 - a) Riverside
 - b) Roulette
 - c) Reprise
- 3) *Ve kterém roce sklidil Sinatra triumfální úspěch na Newportském jazzovém festivalu? Která slavná kapela se o to přičinila?*
 - a) 1961 - Billy May orchestra
 - b) 1965 - Count Basie orchestra
 - c) 1957 - Duke Ellington orchestra

- 4) *Frank Sinatra je znám také jako filmový herec. Jedna z jeho filmových postav mu vynesla Oscara. O který film se jedná?*
- From here to eternity
 - Psycho
 - Dr. NO
- 5) *Jak se jmenuje Sinatrův dvorní pianista a přítel?*
- Pete Jolly
 - Bill Mays
 - Bill Miller

**PJ
&
MUSIC**

Pošt. schr. 94, 120 00 Praha 2
Tel. 02/6910581
Fax 02/2517623
E-mail: pjmusic@netforce.cz

Přináší na náš trh novinky firem:

concord jazz

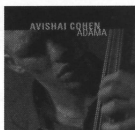
Stretch

SCD-9018-2

Chick Corea and Origin

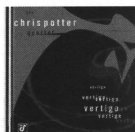
Chick Corea-p, Avishai Cohen-ac.b, Adam Cruz-dr, Steve Davis-tb,
Bob Sheppard -fl,ss,ts,bcl, Steve Wilson - fl, ss,as,cl

SCD-9015-2

Avishai Cohen - Adama

Avishai Cohen-ac.b, Steve Wilson-ss, Steve Davis-b, Jeff Ballard-dr, Jason
Linder-p, Amos Hoffman-g, Special guests: Chick Corea-Fender Rhodes, Brad
Mehldau-p, Danilo Perez-p, Jorge Rossy-dr, Don Alias-congas, Claudia Acuna-voc

CCD-4843-2

The Chris Potter Quartet - Vertigo

Chris Potter-ts,ss,bcl,p, Kurt Rosenwinkel-g, Scott Colley-b, Billy Drummond-dr
Special guest: Loe Lovano-ts

CCD-4806-2

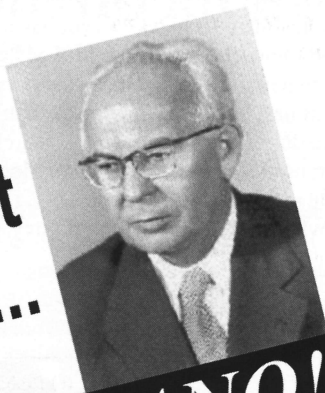
John Patitucci - Now

John Patitucci-b, Michael Brecker-ts, Chris Potter-ts, John Scofield-g,
Bill Stewart-dr

Tyto a další CD firem Concord a Stretch naleznete v prodejně Bontonland Megastore, Václavské nám. 1, Praha 1 a nebo v prodejně JMW, Navrátilova 12, Praha 1
(V prodejně JMW jsme pro Vás připravili slevu ve výši 10% a to ve dnech 12.-16.10.
a 19.-23.10.1998 od 14 do 20 hod, po předložení inzerátu)

www.manes.cz

**Dr. Husák nás
už potřebovat
nebude...**

...ALE VY ANO!

Mánes překlady a tlumočení
Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
tel. 294598, fax 24920076, e-mail: preklady@manes.cz

PODĚKOVÁNÍ!

DĚKUJEME ZA VSTRČICNOST A OCHOTU, S JAKOU SE VÝROBY A GRAFICKÉHO ZPRACOVÁNÍ NAŠEHO ZPRAVODAJE ZHOSTILA TISKÁRNA PRINT PRODUCTION. JMENOVITĚ DĚKUJEME ING. MARTINU PETRASOVI, JAZZOVÉMU FANOUŠKOVI A MUZIKANTOVI, BEZ JEHOŽ NEZIŠTNÉ POMOCI BY ZPRAVODAJ TĚŽKO VYCHÁZEL V TĚTO PODOBĚ.

Geník inzerce pro nečleny ČJS

do 250 znaků	150 Kč
1/4 strany	300 Kč
1/2 strany	600 Kč
celá strana	1 200 Kč
přední a zadní strana	1 800 Kč

Inzeráty zasílejte na adresu:

Česká jazzová společnost, U družstva Ideál 6, 140 00 Praha 4
nebo faxujte na č.: 612 11 890, případně e-mail: jazz.spol@post.cz
Finanční vyrovnání zašlete na náš účet č.: 72 136-011/0100

Vážení kolegové,

v naší profesi není technický vývoj nástroje ani přístup ke hraní zdaleka ukončen. Je k dispozici mnoho nových vymožeností, dvoušlapky, dvou hi-hatky, atd. Mnohdy se může stát, že v touze po co nejmodernějším a nejširším vybavení si přivodíme problémy, které mohou negativně ovlivnit naši hru. Ať už máme jakékoli hráčské ideály, neměli by se z mysli a z praxe vytratit některé důležité principy, které jsou určitým výchozím bodem k případným experimentům. Vybral jsem pro Vás článek z magazínu Modern Drummer, který pojednává o posazu bubeníka, což je, podle mého názoru velmi důležitý, i když bohužel opomíjený, aspekt hry, který je někdy negativně ovlivněn různými módními vlivy.

Ma... [signature]

TAJEMSTVÍ BUDDYHO RICHE

TIPY OD MISTRA

Jako umělec nasadil Buddy Rich latku brilantnosti tak vysoko, že se o ní může zdát pouze budoucím generacím bubeníků. Buddy by mohl být zmíněn jako největší světový učitel, vzhledem k tomu, že nás všechny tolik naučil.

Jestliže existovalo tajemství Buddyho hry, bylo v tom, že hrál absolutně uvolněně. Jeho souprava byla uspořádána v takovém postavení, aby mu umožňovala hrát přirozeným způsobem. Jeho malý buben, hi-hat a tom-tomy byly umístěny vpostate v rozmezí několika palců v téměř stejné výšce, jako byla zhruba výška jeho loktů u rukou přirozeně spuštěných podél těla. Přemýšlejte o tom. Proč se někam napínat nebo dosahovat, když nemusíte? Jestliže si nastavíte soupravu co nejlíže, umožní vám to hýbat se bez ztrátových pohybů a hrát snadněji. A "snáz" může často znamenat "rychleji".

Buddy měl vždy malý buben nakloněn od sebe. Zamyslete se na chvíli nad gravitací. Všechno padá dolů. Když zahrajete úder, váš úder jde dolů. Jestliže nakloníte malý buben od sebe, palička se stane přímým prodloužením zápěstí a předloktí. Buddyho "ride" činely byl zhruba ve výšce lokte a jeho "crash" činely ve výšce ramen. Jak jsou uspořádány vaše činely? Cítíte se unaveni po hraní? Možná je čas prozkoumat, v jaké výšce jsou vaše činely umístěny. Výška vaší židle rovněž ovlivňuje techniku hry na velký buben. Buddyho židle vždy dovolovala jeho kolenům, aby byly níž než stehna, takže kotník se mohl pohybovat snadno. Tak mohl kontrolovat a ovládat pedál buďto prsty nebo patou. Posadte se na židli tak, aby vaše kolena byla ve stejné výšce jako stehna a s holení vertikálně. Zvednete chodidlo a pravděpodobně ucítíte napětí vpředu na kotníku. Nyní se zkuste posadit výš tak, že vaše kolena jsou o něco níž než stehna a kotník je lehce vpředu. Když zvednete chodidlo nyní, zjistíte, že napětí je pryč, a že to umožňuje kotníku uvolněný pohyb.

Vaše souprava by vám měla padnout přesně tak, jako šaty. Experimentujte a najdete si pro vás nejlepší a nejučinější přirozenou pozici.

Dick Cully, Modern Drummer Dec.'97, přeložil a upravil Martin Šulc

JAK VYPADALA LETNÍ DÍLNA?

Zdá se, že první ročník Letní jazzové dílny, která proběhla v Praze na Jižním městě v termínu 11. - 19. července, by mohl být začátkem nového trendu v českém jazzovém školství. Totiž kvalitní systémové výuky jazzu. Pro adepty jazzového muzikantství se otevřela jedna z dalších mála možností, jak se dozvědět, kudy na to. I z reakcí lektorů a žáků (viz níže) je patrné, že akce se vydařila hned napoprvé a tak mají od letošního roku mladí muzikanti na výběr mezi velkoobjemovým Frýdlantem, založeném více na jazzově-společenské bázi (od letošního roku pokračuje v pořádání dílny ve Frýdlantu AB studio Aleše Bendy) a Prahou, intenzivním kursem vyšší úrovně. Někteří nadšenci prý už letos zvládli obojí.

Den D - Den Dílny

Ku prospěchu dílny byl střízlivý počet žáků. Na moderní a ideálně vybavenou budovu ZUŠ J. Růžičky bylo zúčastněných 54 frekventantů akorát. Jak jedna, tak druhá strana by přitom uvítala ještě individuálnější systém, než je okolo šesti žáků v jedné nástrojové třídě. Jak probíhal den?

Od deváté hodiny ranní se scházeli rozespálí studenti i profesori v bufetu přímo v budově školy a už tady se z kafejky rozléval jazz, po ránu třeba Ella Fitzgerald. Mnohým stačilo udělat od vlastní postele na nedaleké VŠ koleji ke škole jen několik kroků. Bufet byl mimochodem otevřen až do pozdních večerních hodin, a přes to, že byly v blízké restauraci zajištěny obědy a večere, mohli si tu hladoví a žízňiví jazzmani dávat celý den do nosu vším možným, od rohlíků a štrůdlu přes párky a polévku po guláš.

Od 10:00 do 12:30 se děla výuka v jednotlivých nástrojových třídách. Mezi lektory byli skuteční mistři svého oboru, jako například bratislavští hosté - trumpetista **Juraj Bartoš** a pianista **Gabriel Jonáš**, polští hosté - saxofonista **Piotr Baron**, pianista **Kuba Stankiewicz** a zpěvačka **Inga Lewandowska**. Velmi hvězdné bylo i české obsazení - **František Kop** (sax), **Svatopluk Košvanec** (trombón), **Jiří Hála** (flétna), **Petr Binder** (kytara), **Martin Lehký** (baskytara), **Robert Balzar** a **Jaromír Honzák** (kontrabas), **Martin Šulc** a **Pavel "Bady" Zbořil** (bicí). Po obědě následovala hra v ansámblech od 14:00 do 16:30, v půl šesté začínaly velice vítané teoretické semináře, vhodné vždy něčím jak pro začátečníky, tak pro pokročilé: Jaromír Honzák přednášel o stavbě akordů, Naj Ponk pouštěl různé ukázky blues z jazzu, rhythm and blues i rocku, František Kop představil tři jazzové učebnice a zaměřil se na práci s pentatonikami v improvizaci a Kuba Stankiewicz rozebíral podrobně akordickou stavbu Lover Mana. Po večeri, od osmé hodiny se začínala škola opět naplňovat různými skupinkami lektorů i žáků, kteří jamovali ve velkém sále i ve třídách po celé budově a občas si šli oddechnout do bufetu. Lektori navíc ve večerních hodinách poskytovali zájemcům individuální konzultace. Jak je vidět, celý den se hrálo a pracovalo.

Jamy J - Jamy Jinde

Třešničkou na dortu byly noci, kdy se v jazzklubu U staré paní v centru města strhly ještě během vystoupení Kvartetu Svatopluka Košvance nezapomenutelné jam sessiony, na něž se sjížděli jak lektoři, tak pražští muzikanti, přičemž žáci dílny platili po dohodě s vedením klubu zlevněné vstupné.

Úroveň jamů byla takřkajíc neslýchaná. Na pódiu se například ocitla silná sestava: Juraj Bartoš, Piotr Baron, Gabriel Jonáš, David Dorůžka, Robert Balzar, Bady Zbořil. A další.

Vysokou úroveň měly ostatně i oba závěrečné koncerty žáků, kteří vystoupili po ansámblech vedených jednotlivými lektory. První proběhl opět U Staré paní, jež pod náporem rodičů a kamarádů praskala ve švech, druhý se měl původně konat coby "open air" vystoupení v areálu jedné hudební školy na Jižním městě, nakonec proběhl v hlavním sále školní budovy a měl už takový ten nostalgický nádech - že totiž dílna končí a další bude až za rok... nakonec nastoupil Juraj Bartoš se svým studentským orchestrem a sputili "malou jazzovou modlitbičku" Lil Darlin', jak ji hrával Count Basie.

Postřehy P - Postřehy Přítomných

A právě v této atmosféře jsem z přítomných vytáhl do diktafonu jejich názory a dojmy, či jak tomu chcete říkat, z nichž uvádím jen ty nejzajímavější. Otázka zněla tak, aby se z odpovědí mohl organizační štáb dílny poučit do příštího roku: Co se vám líbilo a co ne?

ŽÁCI

Paul Kempson, klavír, třída Kuby Stankiewiczze: ☉ Celkově skvělý. Kvalita učení byla výborná, samozřejmě mám zkušenosti jen z hodin klavíru. Ale myslím, že celkové výsledky jsou slyšet jasně z toho, jak hrajou studenti teď na konci dílny, a jak hráli, když přijeli. Prostředí je tu výborné, je to hezký místo a lidi se tu cítí dobře. A společenství lektorů, profíků a studentů je ideální. ☉ Líbilo by se mi, kdyby na jam sessionech hrálo víc studentů. Na začátku týdne to žáci chápali spíš jako koncerty lektorů. Tohle je hodně těžká otázka. Někteří studenti na jamech sedí a vlastně strašně chtějí hrát, ale přitom nechtějí rušit ani hráče ani posluchače, kteří poslouchají dobrou hudbu, a kteří nechtějí aby ta úroveň klesla. ☉ Výborně dopadl jam v pondělí. Po půlhodině začal Naj Ponk zvat na pódium po jednom pianisty, aby si zahráli s profesionální rytmikou, a pak zase po jednom dechaře a takhle to fungovalo a to bylo ideální.

Semináře jsou dobré, i když dost náročný na poslouchání. Slyšel jsem různé názory, třeba že značky, které psal Kuba na tabuli, byly moc těžké... asi jak pro koho. Dobrý bylo, že tam měl trio, které pak zahrálo teorii, co on vysvětloval. Ponkův seminář o blues byl dobrý. Možná, že měl na konci ještě sám s někým zahrát blues. ☉ Budou další akce v této škole? Mohla by být o víkendech k dispozici? Bylo by dobré zachovat to místo. Možná by se tu mohl každou čtvrtou neděli konat jam session. Lidi z Brna i odjinud by určitě rádi občas přijeli. Je mi líto, že v Praze není žádný pravidelný jam. U malého Glena jsem se jich účastnil, ale to už skončilo. Je mi jasné, že pro majitele klubů je to nevydělečná záležitost. Myslím, že by mohl být jeden jam-session za měsíc nebo alespoň jeden za dva týdny. Kurs teď skončí a co dál, všichni budou čekat na příští prázdniny. Já osobně bych s jamem pomáhal.

Jan Krejča, kontrabas, třída Roberta Balzara a Jaromíra Honzáka: ☉ Moc se mi to líbilo. Byl jsem velice spokojený, ☉ možná by kvůli mně mohlo být na závěrečném koncertě U staré paní zadarmo i nealkoholický pití...!? Lekce byly super.

František Kučera, trubka, třída Juraje Bartoše: ☉ Líbilo se mi tu velice. ☉ Možná, že šest žáků na jednoho lektora je moc a bylo by dobré to nějak rozdělit, aby se po hodině střídali v různých třídách na nástroj a na teorii...

Jiří Třos, trombón, třída Svatopluka Košvance: ☉ Dílna se mi líbila, byla dobře organizovaná, s dobrými lektory. ☉ Nelíbilo se mi, že jam sessiony byly roztroušené po budově, takže člověk nevěděl, že o poschodí výš se hraje perfektní jam.

Ansámbl Piotra Barona

Foto: Jarka Wágnerová

Petra Erneyiová, zpěv, třída Ingy Lewandowské: ☉ Jazzová dílna pro mě byla velkým zážitkem, protože jsem měla možnost chodit k úžasné paní profesorce. Inga zpívá tak uvolněně, jakoby mluvila, což je v jazzu krásná věc, a velmi se to liší od klasického způsobu výuky. Připomíná mi Dianu Krall. Naučila jsem se tu strašně moc věcí, které doufám zvládnou dotáhnout přes rok, než bude další dílna. ☉ Jenom začínat v deset hodin ráno, to je pro mě moc brzo!

Pavla Dolečková, saxofon, třída Františka Kopa: ☉ Já nemůžu být jinak než spokojená, protože jsem na něčem takovém, jako je tahle dílna, poprvé. Pro mě bylo přínosem všechno, co se tady dělo, jsem zatím na začátku. Myslím, že to bylo dobře zorganizovaný a příští rok rozhodně přijedu znovu.

Jakub Jarolím, baskytara, třída Martina Lehkého: ☉ Teď už vím, co mám celý rok do další dílny dělat a jakým směrem se mám ubírat.

Hynek Bartoš, saxofon, třída Piotra Barona: ☉ Mně se líbilo, že je tu méně lidí než ve Frýdlantu. I saxofonistů bylo méně, takže výuka byla individuálnější. Piotr Baron nás ještě rozdělil podle úrovně na dvě skupiny, a tak jsme byli jenom tři a na každého si našel čas, aby mu řekl konkrétně, co dělá špatně. ☉ Nemám žádný výhrady. Snad jen, že jsem nepochopil, proč byly na konci dílny dva stejné koncerty - U starý paní a pak v sále ve škole. Kdyby to bylo naopak, jakože si to tady vyzkoušíme a pak to tam zahrajem, tak bych to ještě chápal, ale takhle mi smysl toho unikl.

Lubo Horák, trombón, třída Svatopluka Košvance: ☉ Přijel jsem sem náhodou a jsem nadšený. Dostal jsem se do něčeho, co jsem ještě nikdy nedělal. Jazz jsem nikdy nehrál, vždycky jsem jen četl v orchestru z not. Moc se mi tu líbilo.

Vlastimil Šmída, trubka, třída Juraje Bartoše: ☉ Pro mě bylo vůbec nejdůležitější to setkání, bližší setkání s lidmi, kteří tu učili. ☉ Nedá se říct, že by něco nebylo dobré. Ale možná by bylo dobré více ohlídat organizaci - začátky jamů a pod.

Katka Stupková, flétna, třída Jiřího Hály: ♣Všecko bylo dobré. ♣Líbilo by se mi, kdyby se každý večer všichni sešli v jedné místnosti, kde by se hrálo - jako při závěrečném koncertě.

Jaroslav Fiedler, kytara, třída Petra Bindera: ♣Jsem spokojený. Vždycky jsou nejdůležitější ty kopance, co na dílně dostaneš, ta energie, se kterou vydržíš tak měsíc, dva a pracuješ na sobě. Pak to trochu opadne a začne to zase až když se blíží další dílna.

Antonín Šturma, baskytara, třída Martina Lehkého, ansámbl Piotra Barona: ♣Moc se mi tu líbilo. A přesto, že bydlím kousek odsud, ocenil jsem, že bylo zajištěno ubytování a stravování a všechny tyhle věci. Po organizační stránce to bylo v pohodě, lektori byli bezvadní, na ansámblu jsem se toho hodně dozvěděl, přednášky byly hodně husté a dobré, byla tu přátelská atmosféra mezi lidmi, co se sem přijeli učit a mezi těmi, kteří tu učí. Individuální náslechy u lektorů po večerech - to je skvělá věc. Kdo chtěl něco vědět, i když nevěděl přesně co, tak se to určitě dozvěděl. Bylo to pro začátečníky i pro ty, co už delší čas hrají.

Mirek Lacko, piano, třída Kuby Stankiewicze: ♣Líbilo se mi, že je tu výuka na vyšší úrovni než ve Frydlantu a že probíhá celý den. A ne, že se jde odpoledne někam chlastat. Večer se nechlastá, ale poslouchá, a chlastat se chodí až potom. Pak tady na piano učí lidi, kteří u nás nikdy neučili - nejenom Viklický, Urbánek a Růžička. Hodně mě vzaly přednášky. Špatný nebylo nic. ♣Přál bych si, aby to bylo vícrát za rok, třeba dvakrát. Obsadit dílnou ještě jarní prázdniny, to už by byla půlroční kontrola, co se člověk nového naučil.

Dušan Čep, saxofon, třída Františka Kopa: ♣Líbil se mi přístup Františka. Vedl nás a pochválil nás, když se nám něco podařilo. Prostředí bylo krásné a příští rok určitě přijedu zas. ♣Byl jsem trochu zaskočený tím, že jsem si nemohl jít sednout do nějaký třídy, kde by byl někdo jenom přes teorii.

LEKTOŘI

Juraj Bartoš: ♣Velice se mi líbila budova školy, prostředí je tu krásné. Myslím, že to byla dílna na velmi vysoké úrovni. A jsem rád, že jsme se potkali s lidmi, kteří tu studovali i učili. Nenašel jsem tu ani jediný negativní jev, někoho, kdo by nezapadal, lektori byli perfektní kolektiv. ♣Možná by bylo dobré na příští rok přemýšlet více o výuce teorie, aranžování a improvizace. Když jsme se v trubkové třídě zabývali nějakými písničkami, velmi často jsme si museli vpodstatě říkat věci, které se dají vysvětlit na hodině harmonie a improvizace (asi tak jako měl Kuba Stankiewicz ten seminář). Potom je na praktické hodině někdy více teorie než praxe. Přitom by stačilo, kdyby se žáci střídali po hodině, tak jak to bylo třeba na semináři Berklee v Čechách - tam se udělal rozvrh a žáci měli každou hodinu něco jiného. Přišli pak více připravení na praktické hodiny a mohlo se víc hrát. Což je nejdůležitější.

Piotr Baron: ♣Velmi vysoká úroveň. Dobrá úroveň žáků a neuvěřitelná úroveň lektorů. Velký dojem na mě udělali čeští a slovenští jazzmani. Zažil jsem spoustu workshopů v Evropě, a tohle byl jeden z nejlepších, na kterém jsem kdy byl.

Gabriel Jonáš: ♣Jsem překvapený úrovní této dílny a hlavně tou srdečnou atmosférou, která se stala zřejmější každým dnem. Myslím, že to mělo minimálně evropskou úroveň. Žáci byli velmi usilovní, starali se opravdu jenom o to, kvůli čemu sem přijeli, aby si vylepšili svoje vědomosti, i když je červenec a měli by být spíše u vody. Byl tu přirozený respekt mezi žákem a učitelem, ale i něco, co tohle přesahovalo. A vrcholem bylo to, že měli žáci možnost zahrát si veřejně U staré paní.

zpracovala Petra Konrádová

Z VAŠICH DOPISŮ

odpovědi na anketní otázku

"Proč poslouchám (hraju) jazz ?"

Milí přátelé,

Chtěl bych Vám poděkovat za příspěvky do ankety z prvního čísla JAMu, jejímž cílem bylo osvětlit důvody, proč posloucháte nebo hrajete jazz. Rád bych zde citoval některé z dopisů, které jste nám napsali. Vzhledem k omezenému prostoru jsem vybral jen úryvky, které se přímo týkají anketní otázky. Děkuji také za názory a náměty pro naši práci, které se objevily v dopisech a za kladné přijetí prvního čísla JAMu.

František Kop

1.

Já jsem se k jazzu dostal díky rozhlasovému vysílání. Slyšel jsem K. Vlacha, později Studio 5, Metronom, Ladislava Bezubku a jiné kapely a tato hudba se mi dostala nějak pod kůži. Ovládla mě ještě více, když jsem na LŠU navštěvoval hru na trubku. Na základní škole jsme s kamarády založili dixieland, ale ze začátku to s jazzem mnoho společného nemělo. Můj nový pohled na jazz mi otevřel 1. ČAJF v Přerově v roce 1965. Začal jsem se o tuto hudbu zajímat hlouběji a systematicky, až mě pohltila úplně. Dávám jí přednost před jinými žánry, které však nezavrhuji a poslouchám Beatles, kterými jsem byl odchován, vážnou hudbu, country i folklór. Jazz je krásná a plnohodnotná hudba, ale ne každý jí porozumí. Někteří tvrdí, že je bezduchá, ale to je věc názoru. Snažím se nenásilným způsobem získat pro jazz nové příznivce a rozšířit naši jazzovou základnu. Věřím, že mi k tomu pomůže i tento zpravodaj.

František Pešek
Bojkovice

2.

Jazzové hraní je pro mne svoboda, ovšem hodně záleží, kdo zrovna se s vámi na této skutečnosti podílí. Poslech jazzové hudby je inspirací a odpočinkem, ale zde je nutno uvést, že ne všechno mohu zařadit do těchto stavů. K této hudbě se člověk dostane myslím zcela logicky v touze po muzikantském zdokonalení. Posluchačsky – o tom nejsem zcela přesvědčen, jelikož většina posluchačů jazzové hudby, které znám, jsou alespoň trochu hudebníci a na ty platí to, co jsem již uvedl. Nadšení, které dnes cítím u jazzrocku 70. let, nesdílím, jelikož většinou u našich kapel, dle mého, se jednalo o samostatné exhibice nebo zcela vypočítanou cestu. Tato zkušenost a taktéž tzv. přestávkový jazz mne spíše od skutečného jazzu na čas odradily. Přestávkový jazz je termín, který mne napadl nyní, když si vzpomenu na chvíle v bolševické TV, kdy byl určitý čas věnován přestávkám podbarveným podivným muzicírováním pro "davvy", tak jak to konečkonců předváděli některé big bandy na festivalech v Děčíně nebo Sokolově. Z této doby mne jako jeden z mála k jazzu přiváděl svým hraním pan

Stivín v různých sestavách. Taktéž mým prvním skutečně velkým zážitkem bylo vystoupení Petra Bindera na některých Bratislavských Jazz Days, kdy porušil zaprděnectví, které cítím v některých jazzových společnostech tím, že se inspiroval J. Hendrixem!

*Jiří Nedavaška
Valašské Klobouky*

3.

První setkání s jazzem byl swing na tanečních zábavách. To bylo v padesátých letech - letech politických procesů.

Byla to doba bujarého budování socialismu, odstraňování "buržoazních přežitků" a odsuzování "úpadkového amerického způsobu života". Ten byl např. ve filmu představen tak, že poněkud nápadně oblečený muž seděl s nohama na stole, žvýkal žvýkačku a k tomu hrál jazz.

Byla to doba, kdy jazz byl zakázán. Hrát se směly pouze skladby Jaroslava Ježka a Duka Ellingtona. Muselo se však zdůrazňovat, že Duke Ellington je utlačovaný černoch. Nedělní odpolední čaje byly zakázány jako buržoazní přežitek. Jelikož však mládež budující socialismus má právo se po práci pobavit, bylo povoleno pořádat tzv. "tančíme po práci". Musela být však zařazena kulturní vložka. Podávání alkoholu mimo piva a vína bylo zakázáno. Našinec si dokázal poradit v každé situaci. Čaje se pořádaly dál, jenom se jinak jmenovaly. O přestávce se zahrálo několik národních písniček nebo něco jiného a tak byla odbyta kulturní vložka. Zsvěcením bylo např. známo, že z tvrdého alkoholu je možné si u vrchního objednat griotku ve sklenici od limonády. Jednou se mně stalo, že místo limonády přinesl 3 dcl griotky. Než přišel na

omyl, stačili jsme toho víc než polovinu vypít. Prostě vlk se nažral a koza zůstala celá. Tak jako v každé době jsme v rámci možností žili naplno.

Pokud se týká jazzu, což byl v té době hlavně swing, byla pomoc lehká. Z pultíků zmizely noty v jejichž záhlaví bylo uvedeno jméno skladatele a název skladby. Skladby byly pouze očíslovány. Takže např. číslo 37 byla skladba "American Patrol". Výborně jsme se bavili, když např. kapelník prohlásil ke kapele: Máme tu Harryho Jamese "Music Makers". Načež se zeptal, kdo skladbu napsal. Muzikanti se dohodli, že to byl Jaroslav Ježek a že skladba se jmenuje Míchači betonu. Z mikrofonu se ozvalo: "A nyní vám zahrajeme skladbu Jaroslava Ježka - "Míchači betonu". Hlavně se muselo dávat pozor, nejde-li kontrola. Stalo se, že jedné kapele byla zakázána činnost za to, že hráli "Ples dřevorubců". Naštěstí i mezi komunisty byli takoví, které "Pán Bůh při zdravém rozumu zachovati ráčil", takže byla povolena přehrávka a schválen seznam skladeb, které budou hrány při produkcích.

Moje druhé setkání s jazzem bylo v roce 1957, když jsem nastoupil zaměstnání na umístěnkou do Prahy. Pravidelně jsme navštěvovali kavárnu Vltava. Od osmi do devíti hrálo Studio 5. V devět hodin nastoupil nonet Karla Krautgartnera s Karlem Hálou a Vlastou Průchovou. Jako první nastoupil vždy Karel Hála a zazpíval Bye Bye Blues a pak to jelo celý večer. Nálada byla vždy skvělá. Chodili tam textaři, skladatelé, muzikanti, kteří se pohybovali kolem jazzu a další pravidelní návštěvníci. Kolem jednácté se cestou z Karlínského divadla objevili muzikanti z orchestru Karla Vlacha. Byl to skvělý zážitek a dobré seznámení s jazzem.

Další zastavení pak bylo v listopadu roku 1959, po návratu z vojny. Pravidelně, každý pátek, jsem s kamarádem chodil do kavárny na zimním stadionu na Štvanici. Hrál tam

Jazzové studio Ludka Hulana. Byla tam dobrá muzika a Luděk tam pořádal své soutěže. Umožňoval vystoupení mladým začínajícím zpěvákům a muzikantům. Tehdy zcela neznámý Karel Gott tam zazpíval pár písniček anglicky. U okna sedával a na klavír si zahrál nesmělý mladíček, jmenoval se Rudolf Rokl. Vystupoval tam také začínající Laco Deczi. Vzpomínám si, že měl vždy velkou trému. Muzikanti ho povzbuzovali, volali na něj: "Laco hrajl!" Byl už tehdy moc dobrý.

Dalším zážitkem v poznávání jazzu byla vystoupení S+H Q Karla Velebného v dnes již legendárním složení - Velebný, Konopásek, Staněk, Pilar. O propagaci jazzu se mimořádně zasloužil Karel Krautgartner - pořádal vystoupení, na kterých posluchačům velice zajímavým způsobem vysvětloval, co je to improvizace, jaký je rozdíl mezi improvizací a variacemi na dané téma. Uváděl praktické ukázky vývoje stylů hry na jednotlivé nástroje.

V Divadle hudby se pravidelně každý měsíc konaly pořady jazz-klubu, který existoval při závodním klubu ROH Supraphonu. Předsedou byl Dr. Jan Hammer a tajemníkem pan Kladrubský. Jeho jméno by nemělo být zapomenuto. Velice se zasloužil o jazz. Vymyslel soutěž "Hledáme písničku pro všední den". Tím vydělal tolik, že nejen byla finančně zajištěna činnost jazz-klubu, ale zbylo také dost peněz pro závodní výbor ROH. On byl také hlavním organizátorem pravidelných každoročních vystoupení lední revue.

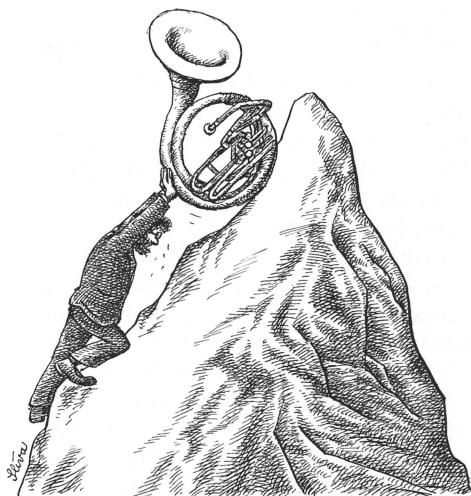
Na setkáních jazz-klubu byly mimo jiné představováni různí hudebníci, skupiny a orchestry. Právě na těchto setkáních měl svá první vystoupení Jan Hammer ml. Zde také prvně vystoupilo trio a další. Na setkáních také hráli hosté, kteří se zúčastnili jazzového festivalu. Byla zde beseda s Williem Conoverem, americkým jazzovým kritikem českého původu Eugenem Voge-

lem a dalšími. Pokud jsem zkomolil jména, předem se omlouvám.

Členství v jazz-klubu mělo i další výhodu v možnosti objednat si vstupenky, ať již se jednalo o koncert Luise Armstronga, Elly Fitzgeraldové, či vstupenky na různé atraktivní filmy.

Nerad bych srovnával podmínky pro hraní jazzu tehdy a nyní. Doba je jiná. Možnost poslechu jazzu byla dost vzácná. Existoval Jazz-klub v Redutě. Byli jsme rádi, že se podařilo otevřít druhý v Parnasu. Dnes člověk ztrácí přehled, kde všude se hraje. Tehdy jazz a tak zvaná vážná hudba byly dva od sebe oddělené světy. Rudolf Rokl byl průkopníkem v tom, že byl první jazzový muzikant, který vystudoval AMU. Jazz je třeba brát jako významnou součást celého proudu moderní hudby. Okruh posluchačů moderní hudby je oproti jiným zemím poměrně úzký. Bude zapotřebí vychovávat posluchače moderní hudby.

Karel Řehák
Praha

bezplatná inzerce

Koupím tenorsax Selmer Mark VI a hubici O. Link (pouze starý model).

Dále koupím Fenderpiano ve slušném stavu.

František Kop, tel. 02/58 12 809 nebo 0603 42 67 50

Prodám basový zesilovač

Gallien - Krueger, model 400RB.

Cena: 15.000,- Kč. Petr Dvorský,

tel. 02/316 43 37

V prvním čísle JAMu došlo k chybě

v tel. č. Tomáše Fučíka, ladění

a opravy klavírů. Správné znění je: 0603 26 14 57.

Jazz club Louny

Hotel Union Louny, začátky v 19.30 hod

18. září

Trio Romana

Pokorného

16. října

Ramblin Rex (USA)

27. listopadu

Appolon Quartet

Jazzové oddělení ZVŠ Štefánikova přijímá žáky do tříd jazzového zpěvu a hry na bicí. Tel.: 57 31 93 31

Galérie 9

Klokočná 9, 251 64 Mnichovice

Tel./fax: 0204 - 641 541

Vás zve na prodejní výstavu

kresba & grafika

face á
face á

Lubomír Jarcovják

Markéta Králová

Josef Sůra

Kamila Ženatá

Výstava je otevřena od 5. září

do 13. prosince 1998

každou sobotu a neděli

od 14 do 18^{hod.}

Prodej jazzových CD
z katalogu ECM a Panther

*Výbor ČJIS si dovolu-
je laskavě upozornit
členy ČJIS, kteří do-
posud nezaplatili
členský příspěvek (na
prosincové valné hro-
madě schválen ve vý-
ši 300,- Kč), že po-
kud tak neučiní,
příští číslo JAMu
jim bohužel nebude-
me moci zaslat.
Členské příspěvky
jsou jediným zdrojem
financování běžného
chodu společnosti.*

Děkujeme za pochopení.

JAZZ GOES TO TOWN

1998

HRADEC KRÁLOVÉ

středa 7. 10. 1998

Peculiar	CZ	Satchmo
Vejfuk	CZ	Kavalír B

čtvrtek 8. 10. 1998

Jiří Urbánek Band & Dana Vrchová	CZ	Satchmo
New Silence	CZ	loď Čechie
Bohemian Blues Band	U. K.	Adalbertinum
King Bee Rockin' Blues Band	U. S. A.	Černá kůň
Volný styl	CZ	Kavalír B
Žáha	CZ	U Zezuláků

pátek 9. 10. 1998

Marcel Bárta Band & Vibe Fantasy	CZ	vše Aldis 21.00	malý sál
Swing Kvartet Praha	CZ	21.00	foyer
Quartet East	CZ/PL	19.00	velký sál
Rudolf Dašek, Toto Blanke	CZ/SRN	20.00	
<i>pauza</i>		21.00	
Manfred Paul Weinberger Quintet	Rakousko/Kanada	22.00	
Aki Takase & Alexander von Schlippenbach	JPN/SRN	23.00	

sobota 10. 10. 1998

Traditional Jazz	CZ	21.00	foyer
Vítěz soutěže Junior Jazz '98 – Kutná Hora	CZ	21.00	malý sál
Robert Balzar Trio	CZ	19.00	velký sál
Jiří Stivín & Pierre Favre	CZ/Švýcarsko	20.00	
<i>pauza</i>		21.00	
Emil Viklický Quartet feat. Steve Houben	CZ/Belgie	22.00	
Jean-Luc Ponty	Francie	23.00	

JAZZKONTAKT 98

jazzový adresář

muziKUS

OBJEDNÁVKA JAZZKONTAKTU 98

Objednávám závazně ks Jazzkontaktu á 20 Kč

- a) zašlete na dobírku (+43 Kč poštovné)
b) uhradím předem složenkou typu C (+15 Kč poštovné) - do

Do zprávy pro příjemce je nutno uvést heslo JAZZKONTAKT.

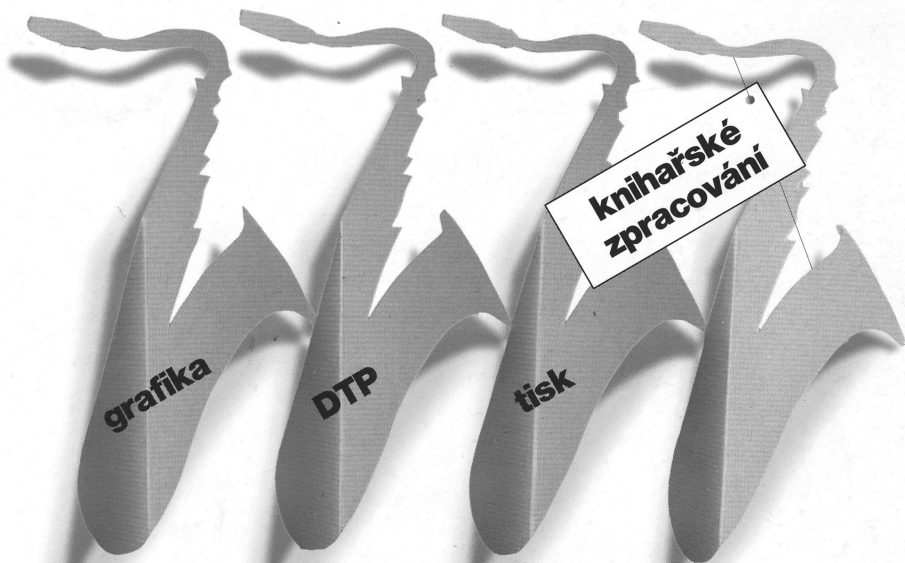
Jméno:

Adresa:

Datum:

Podpis:

PRINT PRODUCTION

OPATOVICKÁ 18
113 81 PRAHA 1
TEL.: (02) 29 31 34
(02) 24 91 36 83-4
FAX/ZÁZN.: (02) 24 91 36 85

JAM

Zpravodaj ČJS

Redakční rada: Petr Dvorský (předseda), Barbora Valášková (tajemnice),
Vít Fiala, Petra Konrádová, František Kop, Jan Knop

Adresa: Česká jazzová společnost

U družstva Ideál 6

140 00 - Praha 4

Tel./fax: 61 21 18 90

e-mail: jazz.spol@post.cz

Tisk: Print Production

Podávání novinových zásilek povolila Česká pošta, s. p., odštěpný závod Praha
č. j.: nov 6412/98 ze dne 26. 6. 1998